

Wesepe laat je niet los (2)

Na 7 jaar bleek dat ik bij jullie in Wesepe goed heb kunnen aarden, zo schreef ik dat aan het begin van het 1e artikeltje en vervolgens: "aarden veronderstelt o.a. een zaaibed, zaad èn het mysterie van ontkiemen, groei en zo mogelijk bloei!"

Ja, ... en het onkruid dan? Nou... dat ben ik althans daar nauwelijks tegengekomen.

Opgegroeid in een Twents textieldorpje toog ik na de "dienst in der koningins wapenrokje" naar het hoge noorden, om daar aan Hogere Landbouwschool (met het oog op ontwikkelingswerk dus) te gaan studeren. Wat me al gauw opviel was, dat er onder de studenten een zekere onuitgesproken waardeschaal gold. Zonen (er was toen geen enkele vrouwelijke student te ontwaren) van het Groningse land stonden bovenaan samen met hen uit de polders, het zogenaamde "nieuwe land". Dan behoor je wel tot de elite.

Na hen kwamen de veehouders, afgesloten met varkens- of kippenhouders (en burgerzonen? ach nou ja....!)

De meeste vakken die direct met het leven te maken hadden vond ik geweldig; wat zat de "schepping" toch wonderbaar mooi in elkaar! Trouwens, landbouwmechanisatie, gedragen door wiskundige berekeningen liet de mens in al zijn vernuft zien. Dàt waren zaadjes in kweekbed van de "verwondering!". Prachtige opleiding..... wàt is het leven mooi en wat zijn de mensen knap oftewel wat valt er nog veel te leren!

Ja, en toen brak na 3 jaar de periode aan van de "leerschool van het leven!". Niet dus naar de 3e wereld maar naar de Groninger C.B.T.B. (Christelijke Boeren- en Tuinders Bond), voor verreweg het grootste gedeelte bemand door leden van gereformeerde komaf. Nóg zwaardere orthodoxen "bezondigden" zich niet aan deze christelijke organisatie, voor hen was het veiliger om bij de neutrale Groninger Maatschappij van Landbouw te gaan.

Tijdens de HLS studie had ik op meerdere Groningse boerderijen stagegelopen en dus ook met toen nog "landarbeiders" gesproken èn hùn verhalen van maatschappelijke achterstand en afhankelijkheid gehoord! Mijn voorlichting betreffende mijn taken inzake ruimtelijke ordening, ruilverkaveling enz. gingen me wel redelijk goed af.

Bij de periodieke provinciale vergaderingen werd het mij wel eens koud om het hart. En dan had je ook nog de plaatselijke afdelingsvergaderingen die met Bijbellezing en gebed geopend werden. En ongeacht de sfeer rond verschillende (Mansholt) problemen werd de geachte afgevaardigde, dus ook mij, gevraagd om de avond af te sluiten met dankgebed aan de Schepper, nou, nou, nou! Kun je hier en in deze sfeer ooit gelukkig worden?

Er ontstond iets van onkruidjes, kleefkruid waar je geen last van wilt hebben evenmin als van distels die steken in je ziel. Ik geloof dat het zaaibed aardig aan het verzuren was.

Gelukkig gold voor mij en ons (Ina) de kerkelijke gemeente in de stad Groningen als een weldadige oase. In de nieuwbouwwijken Selwerd, Vinkenhuizen en Paddepoel gekenmerkt door beton, asfalt en anonimiteit werd een prachtig stukje hervormde gemeente opgebouwd in een vruchtbaar samenwerkingsverband met de RK parochie aldaar. En dat voornamelijk onder leiding van ds. G. Cazemier – zijn naam zij hier met eerbied en groot respect genoemd. Hij was niet meteen een echte preekdijger, maar in zijn visie op het gemeentezijn en in zijn intense pastorale beweging was hij een zeer inspirerende topper (denk even terug aan de kracht van het woord uit aflevering 1).

En u raadt het al: in mijn geestelijke ondergrond werden inmiddels verharde en ondoorlatende lagen omgewoeld. Er kwam wat nieuwe bemesting en het leek wel of hier en daar wat nieuw zaad viel.

Intussen moesten wij als agrarisch-sociale voorlichters (vooral bezig met groepsvoorlichting) omgeschoold worden tot economisch-sociale voorlichters, toegespitst op individuele voorlichting met meer boekhoudkundige en juridische kennis. En dat maakte – zoals dat in (1) al geschreven was – dat wij vanuit het Noorden door Wesepe heen kwamen, want de cursus gedurende een ½ jaar voerde ons naar Warnsveld in dat mooie witte kasteeltje Huize “te Velde”. Je kreeg daar les van hoge ambtenaren van het ministerie van Landbouw en ook van enkele directeuren van toen nog verschillende Boerenleenbanken. De stof sloot helemaal niet aan bij mijn verstand en interesses.

En op één bepaalde middag kreeg je bekende druppel! In een les fiscale wetgeving werd ons voorgerekend dat je, tenminste als je een hele dikke portefeuille had, er verstandig aan zou doen om ook wat af te staan aan een zogenaamd goed doel en dat je daar zèlf fiscaal profijt van kon trekken. Nou dat was - voor mijn gevoel- maatschappelijk gezien een dik stuk onkruid! Van huis uit evangelisch gevoed tot naastenliefde in linkse zin en door de HLS-opleiding met grote bewondering voor de schepping en geloof en vertrouwen in de Schepper wiens hart uitgaat naar recht en gerechtigheid – wilde ik mijn leven niet verder in deze richting ontwikkelen.

En je woont in een universiteitsstad, dus qua studies kun je te kust en te keur kiezen. Enige tijd heb ik nog getwijfeld tussen sociologie, psychologie en theologie. Maar het zal u niet verbazen dat die laatste gekozen werd; gewoon omdat theologie van die 3 de meest omvattende is, want zowel sociologie als psychologie zijn in de theologie vervat. Maar ..... dan komt er nog een wezenlijk element bij nl wat ik noem: “De Derde Dimensie”! Sociologie, psychologie en theologie vormen samen in mijn beleving een groeiproces naar medemenselijkheid in vertrouwen en verwondering. O ja, nog even dit. Er moest op een gegeven moment afscheid genomen worden van de Groninger CBTB. En bij die gelegenheid zei mijn baas, drs. H.H. Smit (zelf econoom): “Dat jij nog eens een nieuwe studie aanpakt

dat lijkt mij uitstekend, maar dat je dan van het ene zinkende schip overstapt op het andere is mij een raadsel". En kinderlijk dacht ik zwijgend bij mijzelf aan dat zondagsschoolliedje: "t Scheepke onder Jezus' hoede met de kruisvlag hoog in top..."
En wij zullen nog wel eens zien!

En als u zich nu inmiddels afvraagt wat heeft al dat voorafgaande nu met Wesepe te maken, dan zou mijn antwoord zijn: ik kijk in verwondering achterom en zie hoe verschillende elementen ertoe bij hebben kunnen dragen om in Wesepe het eigenlijke en praktische werk te hebben mogen leren en bovendien te kunnen "aarden" en wel zo dat het klinkt in het thema van deze reeks: "WESEPE LAAT JE NIET LOS"! Het eerste geluid uit Wesepe was de heldere stem van Dika van de Worp! Dick van Doorn (predikant in Wesepe van 1983-1990)